

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3057/2020
23.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из села ..., чији је пуномоћник Дуња Николић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Водовод“ Власотинце, чији је пуномоћник Мирко Николић, адвокат из ..., ради исплате солидарне помоћи, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1346/20 од 02.07.2020. године, у седници одржаној 23.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1346/20 од 02.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу, Судска јединица Власотинце, П1 366/19 од 19.02.2020. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу плати 31.500,00 динара, на име разлике између уплаћеног и припадајућег износа солидарне помоћи, са законском каматом почев од подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 25.308.500,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1346/20 од 02.07.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтеви којим је тужилца тражила да се обавезе тужени да јој на име разлике између уплаћеног и припадајућег износа солидарне помоћи, плати 31.500,00 динара са законском каматом почев од подношења тужбе до исплате, па је ставом другим изреке обавезана тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка од 36.160,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ("Сл. гласник РС", бр. 72/11... 87/18), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилца је била у радном односу код туженог до 26.03.2018. године, када јој је радни однос престао као технолошком вишку. Одлуком Надзорног одбора туженог од 28.12.2018. године, одређено је да се запосленима којима је радни однос престао у току 2018. године, исплати солидарна помоћ сразмерно времену проведеном на раду у тој години, па је у складу са овом одлуком, 19.03.2019. године и тужилци исплаћено 10.450,00 динара. Тужилца тужбом у овој правној ствари потражује исплату од уплаћеног до износа од 41.800,00 динара, у складу са Анексом II Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Републике Србије, којим је одређено да солидарна помоћ по запосленом на годишњем нивоу износи 41.800,00 динара, без пореза и доприноса.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и досудио тужилци тражену разлику, налазећи да тужилца има право на пун износ солидарне помоћи, без обзира колико је провела на раду у години за коју се ова помоћ даје.

Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком правилном применом материјалног права преиначена првостепена одлука и тужбени захтеви одбијен као неоснован.

Наиме, према одредби члана 120. тачка 1. Закона о раду ("Сл. гласник РС" бр. 24/05 ... и 113/17), право на солидарну помоћ може да се утврди општим актом или уговором о раду. Ово право регулисано је и одредбом члана 67. Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Републике Србије ("Сл. гласник РС" бр. 27/15, 36/17 и 5/18), којим је у став 6. прописано да је послодавац дужан да планира и запосленом исплати солидарну помоћ, ради ублажавања неповољног материјалног положаја, под условом да за то има обезбеђена финансијска средства, док је ставом 7. овог члана одређено да висина солидарне помоћи (из става 6. овог члана) по запосленом на годишњем нивоу износи 41.800 динара, без пореза и доприноса.

Врховни касациони суд налази да правилна примена наведених одредаба подразумева да је Законом о раду право на солидарну помоћ предвиђено као могућност, а не обавеза послодавца, да Посебним колективним уговором који се примењује на запослене код туженог јесте прописана дужност и овде туженог да ради ублажавања неповољног материјалног положаја, планира и запосленима исплати солидарну помоћ, али под условом да за то има обезбеђена финансијска средства. Како право запосленог на солидарну помоћ представља могућност и то само ако је предвиђено општим актом послодавца или уговором о раду, односно да то није законска обавеза послодавца, а да

одређивање висине ове помоћи по Посебном колективном уговору који се примењује код туженог, износи 41.800 динара на годишњем нивоу, подразумева само максималан износ који се запосленом, по овом основу, може исплатити за целу годину рада. Из наведеног произилази да не морају сви запослени имати право на исплату целокупног износа, па је Надзорни одбор туженог могао да одреди и да се исплата врши сразмерно времену проведеном на раду, како је то у конкретном случају и учињено.

Имајући ово у виду, као и неспорну чињеницу међу странкама да је тужена у 2018. години радила 3 месеца, да је одлука Надзорног одбора донета након што јој је радни однос престао, то другостепени суд правилном применом материјалног права закључује да јој исплатом износа од 10.450,00 динара, ово право – у погледу висине износа - није повређено, па је правилно преиначена првостепена пресуда и тужбени захтев одбијен, као неоснован.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић